

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2743/2024
03.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Карапанцић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Основно јавно тужилаштво у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/23 од 02. новембра 2023. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/23 од 02. новембра 2023. године у усвајајућем делу изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2845/23 од 02. новембра 2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Краљеву П 29/22 од 31. маја 2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу исплати 6.416.000,00 динара са законском затезном каматом од 14. јуна 2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ главнице од 6.416.000,00 динара плати законску затезну камату за период од 17. марта 2013. године до 13. јуна 2019. године као неоснован. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове од 746.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је обавезана на исплату, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, овлашћена службена лица Министарства унутрашњих послова РС су на контролном пункту ПС Рашка од тужиоца 16. марта 2013. године уз потврду одузела новац, у укупном износу од 6.416.000,00 динара, мада је тужилац поседовао потврду и печат правног лица, чији је пазар носио ради уплате у банку. По налогу овлашћеног јавног тужиоца новац је уплаћен у депозит тужилаштва, а потом на депозитни рачун при Народној банци Србије, где се актуелно налази. Јавно тужилаштво против тужиоца није покренуло кривични поступак, нити је покренут други поступак у јавном интересу у вези основа сумње да је тужилац извршио недозвољену радњу у време одузимања новца.

С обзиром на утврђену чињеницу да је тужиоцу одузет новац који је представљао пазар правног лица, а да одредба члана 18. став 2. Закона о привредним друштвима забрањује мешање имовине два различита правна субјекта, првостепени суд налази да тужилац није активно легитимисан да од тужене захтева враћање одузетог износа у смислу одредби чл.154. и 172. ЗОО. Осим тога, пошто на тужену није прешао неки део тужиочеве имовине, нема услова за усвајање захтева ни по правилима о стицању без основа из члана 210. ЗОО.

Другостепени суд не прихвата као правилну примену материјалног права на којој је првостепени суд засновао пресуду. По становишту тог суда, у конкретном случају се имају применити одредбе чланова 82. став 1. и 86. Законика о кривичном поступку, који је важио у време одузимања новца („Сл. лист СРЈ“, бр.70/01 ... „Сл. гласник РС“, бр.76/10). По овим одредбама, предмети који могу послужити као доказ у кривичном поступку привремено се одузимају и предају на чување суду или се на други начин обезбеђује њихово чување, а вратиће се власнику, односно држаоцу ако поступак буде обустављен, а не постоје разлози за њихово одузимање (члан 512). Пошто одредбе меродавног, специјалног закона не праве разлику између власника и држаоца одузетих предмета, а у потврди о привремено одузетим предметима од 16. марта 2013. године је наведено да је новац одузет од тужиоца, следи да је тужилац активно легитимисан да као држалац тражи враћање, пошто по кривичној пријави против тужиоца није вођен, односно покренут било какав поступак. По оцени тог суда тужиоцу на основу одредби чланова 210. став 2. и 214. ЗОО, осим главнице припада и законска затезна камата од времена подношења тужбе па до исплате.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд, са полазиштем на одредбе Законика о кривичном поступку применио меродавно материјално право када је делимично усвојио постављени тужбени захтев.

Тужени у току поступка није тврдио, нити у ревизији тврди да постоји правни основ који би оправдавао задржавање одузетог новца од тужиоца. Наводима ревизије тужени подржава правилност правног становишта првостепеног суда, по коме тужилац није активно легитимисан да тражи враћање новца.

Пошто нема сумње да је спорни износ био у државини тужиоца у време када му је уз потврду одузет од надлежног државног органа, а по одредбама Законика о

кривичном поступку, као специјалног закона, привремено одузети предмети се враћају како власнику, тако и држаоцу ствари, правилно је другостепени суд побијану пресуду засновао на одредбама чланова 210. став 2. и 214. ЗОО. По овим одредбама обавеза враћања постоји када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или је касније отпао, а приликом враћања стеченог без основа савесни стицалац плаћа и законску затезну камату од дана подношења захтева, како је то побијаном пресудом и одлучено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић